

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobců: **a) Corinthia Panorama, s. r. o.,** se sídlem Milevská 1695/7, Praha 4, zastoupená JUDr. Václavem Rovenským, advokátem se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, **b) Pankrácká společnost, z. s.,** se sídlem Hudečkova 1097/12, Praha 4, zastoupený Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem se sídlem Lublaňská 398/18, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy,** se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Main Point Pankrác, a. s.,** se sídlem Na Strži 1702/65, Praha 4, zastoupená Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, **II) 4-občanská, z. s.,** se sídlem Kloboukova 2225/26, Praha 4, **III) Sdružení Občanská iniciativa Pankráce, spolek,** se sídlem Bartákova 1108/38, Praha 4, **IV) Městská část Praha 4,** se sídlem Antala Staška 2059/80b, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2016, sp. zn. S-MHMP 1818794/2015/STR, č. j. MHMP 48205/2016, o kasačních stížnostech žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2016, č. j. 10 A 45/2016 – 264,

takto:

I. Kasační stížnosti **se zamítají.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasačních stížnostech **nepřiznává.**

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Osoba zúčastněná na řízení I) je investorem, který na Pankrácké pláni plánuje stavbu rozsáhlé administrativní budovy s názvem Main Point Pankrác. Proti záměru brojí řada subjektů včetně žalobkyně a), která na sousedním pozemku provozuje hotel Panorama Praha, a žalobce b), který je environmentálním spolkem. Rozhodnutím Úřadu městské části Praha 4 (dále jen „stavební úřad“) ze dne 25. 8. 2015, č. j. P4/110497/15/OST/TUIV, byla na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení I) povolena stavba označená jako „Administrativní budova MPP, při ul. Milevská v Praze 4, na pozemcích parc. č. 1090/1, 1090/34, 1090/35, 1090/6, 1090/40, 1090/41, 1090/36, 1090/44, 1090/43, 1090/42, 1090/38, 1090/37, 1090/39, 1090/33 v k. ú. Krč a na pozemcích parc. č. 2851/4, 2851/3, 2843, 2853/5, 2853/6, 2846, 2847, 2848, 2849 v k. ú. Nusle“ (dále jen „stavba“ a „stavební povolení“). V záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný výrokem I. stavební povolení částečně změnil a ve zbytku potvrdil, výrokem II. zamítl odvolání žalobkyně a) jako opožděné.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podali žalobci správní žaloby, které Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „městský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl. Žalobkyně a) se snažila závěr o opožděnosti svého odvolání zvrátit argumentací založenou na právním názoru, že jí (a dalším účastníkům stavebního řízení) nemělo být doručováno veřejnou vyhláškou, ale individuálně. K tomu městský soud uvedl, že stavební povolení ani napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelnými z důvodu nedostatečného odůvodnění vymezení účastníků stavebního řízení. Správní orgány účastníky posuzovaného stavebního řízení jednoznačně vymezily dle jednotlivých skupin účastníků stanovených v § 109 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v rozhodném znění, přičemž jejich účastenství v řízení řádně odůvodnily. Pokud se jedná o účastníky dle § 109 písm. e) a f) stavebního zákona, stavební úřad uvedl, že jejich práva jako vlastníků sousedních pozemků mohou být dotčena hlukem z dopravy při provádění stavby, hlukem ze stavební činnosti či prováděním akustických úprav. K námitce, že se nejedná o vlastníky bezprostředně sousedících pozemků, městský soud odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 19/99, dle kterého pojem „sousední pozemek“ nelze zužovat pouze na pozemky se společnou hranicí s pozemkem, na kterém má být realizována stavba (tzv. mezující pozemky). Za sousední pozemky je třeba považovat všechny pozemky, které mohou být stavbou dotčeny, jakkoli jsou od stavby vzdálené. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu mohou být vlastnická práva sousedů dotčena imisemi ze stavební činnosti či stavby samotné, přičemž v pochybnostech je třeba s vlastníkem jakékoliv nemovitosti, u níž dotčení přichází v úvahu, zacházet jako s účastníkem řízení (viz rozsudek sp. zn. 7 As 17/2013). Pozemky, které od pozemků, na nichž má být stavba realizována, dělí pouze pozemní komunikace, budou stavbou daného rozsahu nepochybně dotčeny. Městský soud proto dospěl k závěru, že v posuzovaném stavebním řízení byly splněny podmínky pro doručování veřejnou vyhláškou, neboť se jednalo o řízení s velkým počtem účastníků ve smyslu § 144 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

[3] K námitce brojící proti doručování veřejnou vyhláškou městský soud uvedl, že institut řízení s velkým počtem účastníků byl do úpravy správního řízení zaveden v zájmu efektivního výkonu veřejné správy a význam tohoto řízení spočívá zejména v tom, že

umožňuje jeho zjednodušení. Lze souhlasit se žalobkyní a), že v řízení s velkým počtem účastníků jsou omezena individuální procesní práva jednotlivých účastníků řízení a že doručování veřejnou vyhláškou klade zvýšené nároky na jejich obezřetnost. Z uvedeného však nelze *a priori* dovozovat nezákonnost takového postupu, který správní řád nadto za splnění stanovených podmínek umožňuje. Že bylo v navazujícím řízení žalobkyni doručováno do datové schránky, zákonnost postupu v posuzovaném řízení nezpochybňuje. Doručování veřejnou vyhláškou představuje pouze možnost, nikoli povinnost. Nadto se mohlo jednat o preventivní opatření ze strany stavebního úřadu za účelem předejití další případné žalobě žalobkyně a). Námitkami žalobkyně a) směřujícími do věci samé se městský soud nemohl zabývat, neboť žalovaný posuzoval pouze včasnost podaného odvolání.

[4] K žalobě žalobce b) městský soud uvedl, že k námitkám týkajícím se nepoužitelnosti a neplatnosti souhlasu žalovaného s použitím pozemku parc. č. 2840 (a s tím související překročení koeficientu podlahových ploch, nesplnění koeficientu zeleně, nemožnost provedení sadových úprav), výpočtu dopravní zátěže založeného na nejasném a nahodilém určení koeficientu obrátkovosti, měření hladiny hluku, zvýšení znečištění ovzduší provozem povolované stavby o 50 % a neprovedení posouzení EIA nelze přihlížet, neboť podle § 114 stavebního zákona se jedná o námitky, které měly být uplatněny v územním řízení. Stavební řízení není pokračováním územního řízení a předmět obou těchto řízení, tj. okruh otázek, které se v nich řeší, je odlišný. Důsledkem této odlišnosti je právě zavedení věcné koncentrace námitek účastníků řízení.

[5] Námitka, že stavebník k žádosti o stavební povolení v rozporu s § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona nedoložil právo k pozemku parc. č. 2840 v k. ú. Nusle, na kterém taktéž žádá o povolení předmětné stavby, není v případě žalobce b) ve stavebním řízení přípustná. Žalobce b) byl ve stavebním řízení účastníkem na základě § 109 písm. g) stavebního zákona. Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona mohl tedy uplatňovat námitky pouze v rozsahu, v jakém je projednávaným záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá. Skutečnost, že stavebník k žádosti o stavební povolení nepřiložil zákonem požadované přílohy, se žádným způsobem nedotýká veřejného zájmu, jehož ochranou se žalobce b) zabývá. Nesplnění zákonem stanovených náležitostí žádosti o stavební povolení či obsahu příloh žádosti o stavební povolení nemá jako takové samo o sobě dopad do práva žalobce na příznivé životní prostředí či práva na zdraví.

[6] Městský soud se dále v rozsahu odpovídajícím jejich postavení v řízení zabýval námitkami osob zúčastněných na řízení, přičemž je neshledal důvodnými. Nepřisvědčil tvrzení, že žalobkyně a) v rozporu s § 68 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nevyčerpala opravné prostředky. Za nevyčerpání opravných prostředků nelze považovat opožděné podání opravného prostředku. V posuzovaném případě žalobkyně a) opravný prostředek podala, žalovaný jej vyhodnotil jako opožděný, což městský soud přezkoumal. Žalobkyně a) nebrojila pouze proti stavebnímu povolení, namítala též nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobou dle § 65 s. ř. s. se lze domáhat i zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, je na úvaze soudu, zda ke zrušení daného rozhodnutí přistoupí. Návrhem žalobce soud není vázán, musí se s ním však vypořádat. Osobě zúčastněné na řízení IV) nebyla

stavebním povolením uložena žádná povinnost, porušení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu proto vůbec nepřipadá v úvahu. Argumentace osoby zúčastněné na řízení III) se týká okolností, které byly řešeny v územním řízení, podle § 114 stavebního zákona k nim proto nelze přihlížet. Z obdobných důvodů městský soud nevyhověl ani návrhům na provedení důkazů. O návrhu osoby zúčastněné na řízení III) na přerušení řízení do doby, než bude rozhodnuto o územním rozhodnutí, městský soud z důvodu nepřípustnosti návrhu nerozhodoval. Osoba zúčastněná na řízení nedisponuje předmětem řízení, žádný z účastníků řízení se k jejímu návrhu nepřipojil.

II. Shrnutí obsahu kasačních stížností

[7] Proti napadenému rozsudku podali žalobkyně a) a žalobce b) (dále jen „stěžovatelka“ a „stěžovatel“, společně označováni jako „stěžovatelé“) samostatné kasační stížnosti z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatelka předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z důvodu nevypořádání všech žalobních námitek. Stěžovatelka dále uvádí, že ve správním řízení nebyly splněny podmínky pro doručování veřejnou vyhláškou dle § 144 správního řádu. Napadené rozhodnutí je nezákonné pro vadu řízení spočívající v nesprávném doručování. Stěžovatelce nebylo řádně doručeno oznámení o zahájení stavebního řízení ani stavební povolení, nemohla jí tedy uplynout lhůta pro odvolání, které tak nelze považovat za opožděné. Stavební úřad dle stěžovatelky rezignoval na svou povinnost postavit najisto okruh účastníků řízení a řádně nezdůvodnil, z jakého důvodu byli za účastníky řízení považování vlastníci v kasační stížnosti vyjmenovaných pozemků v k. ú. Krč. Podle údajů v katastru nemovitostí se nejedná o pozemky přímo sousedící s pozemky, na nichž má být realizována stavba. Odůvodnění nelze nahradit pouhým odkazem na zákonné ustanovení a výčtem parcelních čísel pozemků. Městský soud se navíc nevypořádal s námitkami, že z uvedeného výčtu není zřejmé, o jaký typ účastníka řízení se jedná [zda se např. jedná o vlastníka sousedního pozemku ve smyslu § 109 písm. e) stavebního zákona či o osobu, která má k sousednímu pozemku právo věcného břemene ve smyslu § 109 písm. f)] a že uvedené pozemky ani povolovaná stavba v rozporu s odůvodněním stavebního povolení nesousedí s ulicí Pujmanové. Stěžovatelka shrnuje, že stavební povolení, jakož i napadené rozhodnutí jsou v tomto ohledu nepřezkoumatelné, přičemž řádné vymezení účastníků řízení je zcela zásadní pro závěr, zda bylo stěžovatelce řádně doručováno. Jelikož stavební úřad nesprávně zahrnul mezi účastníky řízení i osoby, které jimi nebyly, nepřesáhl počet účastníků řízení 30, nebyla tedy splněna podmínka § 144 správního řádu. Schválení postupu stavebního úřadu v posuzovaném řízení ze strany správních soudů by podle stěžovatelky vedlo k tomu, že stavební úřady v hustěji osídlených oblastech by se mohly vždy vyhnout povinnosti doručovat účastníkům řízení jednotlivě tím, že by zahrnutím vlastníků bytových jednotek v blízkém okolí uměle vytvořily podmínky pro vedení řízení s velkým počtem účastníků. Posuzovaná praxe je v rozporu se zásadou spravedlivého procesu, jakož i se zásadou procesní ekonomie. Dále stěžovatelka namítá, že počet účastníků ve stavebním řízení je s ohledem na okruh přípustných námitek zpravidla nižší než v územním řízení.

[8] Stěžovatelka dále namítá porušení svých procesních práv z důvodu nepřiměřeně krátké lhůty pro podání námitek, seznámení se s podklady rozhodnutí a vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí musí

být reálná, stanovení délky lhůty by mělo odpovídat množství a složitosti podkladů. Vzhledem k obsáhlosti projektu byla lhůta deseti dnů zcela nedostatečná. Stěžovatelka dále považuje postup stavebního úřadu za netransparentní, neboť účastníkům řízení nebylo v rozporu s § 36 odst. 3 stavebního řádu sděleno, že do řízení byla doplněna vyjádření a důkazní návrhy osoby zúčastněné na řízení IV) a občanských sdružení. Ve správním řízení nebyly rovněž splněny podmínky pro upuštění od ústního jednání a ohledání na místě dle § 112 odst. 2 stavebního zákona, což stavební úřad ani nijak neodůvodnil. Dotčená lokalita je předmětem významných změn, neboť v okolí probíhá rozsáhlá stavební činnost. Rovněž je třeba vzít v úvahu význam a rozsah posuzovaného developerského projektu.

[9] Stavební povolení je dle stěžovatelky nepřezkoumatelné, neboť stavební úřad pouze konstatoval, že stavební záměr je v souladu s požadavky stavebního zákona, jakož i obecně technickými požadavky na výstavbu, aniž by z rozhodnutí byly seznatelné jeho úvahy, jak k danému závěru dospěl. V rozhodnutí nelze pouze odkázat na projektovou dokumentaci, ale je třeba uvést, z jakých skutečností závěr stavebního úřadu vyplývá. Stěžovatelka dodává, že stavební úřad o žádosti rozhodl ve lhůtě dvou měsíců od jejího podání, v takto krátké době nemohl stihnout projektovou dokumentaci řádně přezkoumat.

[10] Stěžovatel ve své kasační stížnosti předně uvádí, že stavebník, tj. osoba zúčastněná na řízení I), neprokázal vlastnické právo ani jiná oprávnění k pozemku parc. č. 2840 v k. ú. Nusle. Podle § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona je k žádosti třeba připojit doklady prokazující vlastnické právo, právo provést stavbu či právo odpovídající věcnému břemeni k pozemku. Jestliže stavebník nemá práva k dotčeným pozemkům, je jeho žádost neúplná a stavební úřad nemůže stavbu povolit. Na předmětném pozemku měla být dle projektu umístěna zeleň, která zajišťuje splnění koeficientu využití území a splnění imisních limitů (vysazené stromy mají pohlcovat rakovinotvorný benzo(a)pyren tak, aby bylo kompenzováno zvýšení dopravy z důvodu obsluhy stavby). Bez realizace výsadby zeleně nebude stavba realizována v souladu s územním povolením, povede ke zhoršení životního prostředí, čímž bude dotčeno i stěžovatelovo právo na ochranu životního prostředí. Závěr soudu o nepřípustnosti námitky nezohledňuje logickou linku mezi neprokázáním vlastnického práva a zásahem do stěžovatelova práva na ochranu životního prostředí. S argumentací stěžovatele se navíc městský soud vypořádal velmi lakonicky. Bez realizace zeleně rovněž nepůjde v rozporu s § 111 odst. 2 stavebního zákona ověřit účinky budoucího užívání stavby. Stěžovatel má dále za to, že se městský soud nedostatečně vypořádal s žalobními námitkami stran vadného výpočtu dopravní zátěže a chybného měření, resp. stanovení hladin hluku a znečištění ovzduší, přičemž obě pochybení mohla vést k nesprávným závěrům o budoucích účincích užívání stavby.

III. Shrnutí obsahu vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

[11] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatelky konstatuje, že doručování ve správním řízení bylo v souladu se zákonem a odkazuje na své vyjádření k žalobě. Stěžovatelka byla účastníkem řízení dle § 109 písm. d) a e) stavebního zákona a § 27 odst. 2 správního řádu, nikoli stavebníkem či vlastníkem stavby. Podle § 115 stavebního zákona se v řízení s velkým počtem účastníků stavební povolení oznamuje doručením veřejnou vyhláškou, pouze stavebníkovi a vlastníkovi stavby se doručuje do vlastních rukou. Vlastníci v kasační stížnosti stěžovatelky uvedených pozemků se nacházejí buď

v bezprostředním sousedství stavby, nebo je od stavby odděluje pouze pozemní komunikace. Na staveništi bude umístěn jeřáb a další stavební mechanizace. Vlastníci těchto pozemků mohou být dotčeni důsledky samotného provádění stavby, a to zejména hlukem, prachem, otřesy a dopravou na staveniště. Počet účastníků řízení byl větší než 30, a byla proto splněna podmínka správního řádu pro doručování veřejnou vyhláškou. Stěžovatelka podala odvolání opožděně, což bylo žalovaným ve správním řízení ověřeno.

[12] Žalovaný dále uvádí, že námitky účastníků řízení nejsou podkladem pro vydání rozhodnutí, stavební úřad neměl povinnost vyzývat účastníky řízení k vyjádření se k uplatněným námitkám. Rozhodnutí stavebního úřadu ani napadené rozhodnutí nejsou nepřezkoumatelná, obě rozhodnutí jsou odůvodněná a vypořádávají všechny námitky. K námitce, že stavební úřad rozhodl ve velmi krátké lhůtě, tj. do dvou měsíců od podání žádosti o stavební povolení, si žalovaný vyžádal stanovisko stavebního úřadu, které je součástí správního spisu.

[13] Ke kasační stížnosti stěžovatele žalovaný uvádí, že hlavní město Praha jako vlastník předmětného pozemku dalo souhlas s využitím pozemku ke stavbě. Osoba zúčastněná na řízení I) ve správním řízení předložila platný souhlas vlastníka pozemku k započtení koeficientů pro danou stavbu a dohodu o provedení stavby uzavřenou s hlavním městem Prahou ze dne 25. 3. 2015. Na pozemku bude výsadba zeleně realizována v souladu s územním rozhodnutím a stavebním povolením. Hlavní město Praha bylo účastníkem správního řízení. Pokud by se stavbou nesouhlasilo, mělo možnost se proti stavebnímu povolení bránit. Žalovaný bez bližšího vysvětlení ke svému vyjádření připojil též stanovisko legislativního a právního odboru žalovaného ze dne 4. 4. 2016 a ze dne 15. 4. 2016.

[14] Osoba zúčastněná na řízení I) ve svém vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatelky předně uvádí, že Nejvyšší správní soud by měl kasační stížnost zamítnout již proto, že odvolání bylo podáno opožděně. Dále podrobně odůvodňuje, že stavební povolení (resp. i napadené rozhodnutí, které však stěžovatelka nenapadla) bylo vydáno v souladu se zákonem. Vymezení okruhu účastníků řízení bylo správné a řádně odůvodněné v souladu s judikaturou Ústavního soudu týkající se pojmu „sousední pozemek“. Stavební úřad nemůže vyloučit některé dotčené osoby jen z důvodu hospodárnosti řízení. I pokud by účastníky řízení nebyly osoby, jejichž účastenství stěžovatelka zpochybňuje, přesto by se jednalo o řízení s velkým počtem účastníků. Stěžovatelka ostatně nenamítá, že by některá konkrétní osoba nebyla účastníkem řízení, což ani učinit nemůže. Doručování účastníkům řízení bylo v souladu s § 144 odst. 6 správního řádu. Městský soud se s žalobními námitkami týkajícími se vymezení okruhu účastníků a doručování veřejnou vyhláškou řádně vypořádal. Osoba zúčastněná na řízení I) dále uvádí, že lhůta pro podání námitek byla stanovena v souladu se zákonem, stavební úřad o ní účastníky řízení řádně informoval. O dostatečnosti lhůty svědčí i to, že osoby zúčastněné na řízení II), III) a IV) své námitky ve lhůtě uplatnily. Stěžovatelka byla v průběhu celého stavebního řízení zcela nečinná, nepodávala námitky, nežádala o nahlédnutí do spisu ani nečinila jiné procesní úkony, a to ačkoliv tak jiní účastníci řízení konali a svá procesní práva uplatňovali. Stěžovatelka nevyužila možnost zažádat o prodloužení lhůty ani nenamítala porušení svých práv z důvodu krátkosti lhůty. Tvrzení, že stavební úřad neseznámil účastníky řízení

s doplněnými podklady, není pravdivé, neboť k žádnému doplnění podkladů po vydání oznámení o zahájení řízení ze dne 9. 7. 2015 nedošlo.

[15] Osoba zúčastněná na řízení I) dále konstatuje, že byly splněny podmínky pro upuštění od ústního jednání a ohledání na místě. Stavební úřad se již podrobně seznámil se staveništěm během řízení o vydání rozhodnutí o umístění stavby. Upuštění od ústního jednání a ohledání na místě řádně odůvodnil. Žádost podaná stavebníkem, tj. osobou zúčastněnou na řízení I), byla úplná a poskytovala dostatečný podklad pro posouzení stavby a podmínek k jejímu provedení. Osoba zúčastněná na řízení I) rovněž zdůrazňuje, že stavební povolení není nepřezkoumatelné, splňuje všechny náležitosti stanovené stavebním zákonem, zejména § 115 daného zákona, a § 68 správního řádu. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn a všechny námitky vypořádány.

[16] Závěrem osoba zúčastněná na řízení I) zdůrazňuje, že odvolání stěžovatelky bylo opožděné, a uvádí, že stěžovatelka v kasační stížnosti pouze opětovně napadá již dvakrát přezkoumaný postup stavebního úřadu ve stavebním řízení, přičemž pouze opakuje totožné námitky jako v řízení před městským soudem. Osobě zúčastněné na řízení I) tím vznikají značné náklady, a to včetně nákladů na právní zastoupení. Domnívá se proto, že jsou dány důvody zvláštního zřetele hodné, aby jí byla přiznána náhrada nákladů řízení dle § 60 odst. 5 *in fine* s. ř. s.

[17] Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele osoba zúčastněná na řízení I) předně namítá nepřípustnost kasačních námitek, následně z procesní opatrnosti uvádí, že i pokud by přípustné byly, jsou nedůvodné. Kasační námitky ve vztahu k pozemku parc. č. 2840 se týkají územního řízení a směřují proti územnímu rozhodnutí. Územní a stavební řízení mají odlišný účel. K námitkám, které měly být uplatněny v územním řízení, se dle koncentrační zásady zakotvené v § 114 odst. 2 stavebního zákona ve stavebním řízení již nepřihlíží. Kasační námitky jsou rovněž nepřípustné z důvodu, že stěžovatel uplatňuje námitky, které nesouvisí s účelem, pro který byl zřízen. Stěžovatel je spolkem, jehož předmětem činnosti je ochrana životního prostředí, jeho účastenství ve stavebním řízení je založeno na § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v rozhodném znění. Kasační námitky se týkají práv hlavního města Prahy, stěžovatel nicméně není oprávněn namítat dotčení vlastnického práva třetí osoby. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 183/2012 je absenci souhlasu vlastníka pozemku s umístěním stavby oprávněn namítat pouze tento vlastník. Tvrzení stěžovatele, že údajné dotčení vlastnického práva hlavního města Prahy představuje předpoklad k ohrožení životního prostředí, je účelové a ve svém důsledku by vedlo k popření § 114 odst. 1 stavebního zákona.

[18] K meritu věci osoba zúčastněná na řízení I) uvádí, že tituly k pozemku parc. č. 2840 v k. ú. Krč jsou platné a k nezákonnému dotčení vlastnického práva hlavního města Prahy nedošlo. K žádosti o stavební povolení byla doložena dohoda o provedení stavby dle § 110 stavebního zákona ze dne 25. 3. 2015 mezi stavebníkem a hlavním městem Praha. Osoba zúčastněná na řízení I) dostatečně prokázala právní titul ke všem pozemkům, které jsou zahrnuty do výpočtu koeficientů podlažní plochy a koeficientu zeleně. Předložená dohoda a souhlasy žalovaného se započtením plochy pro výpočet koeficientů míry využití území jsou v souladu se zákonem č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, a metodikou odboru stavebního řádu žalovaného. Hlavní město

Praha navíc bylo účastníkem stavebního řízení a vydané souhlasy ani dohodu nikdy nezpochybnilo. Na uvedeném nic nemění ani stanovisko společnosti Frank Bold Advokáti, s. r. o., se kterým se hlavní město Praha zjevně neztotožnilo. Zákon o hlavním městě Praze nelze rozšiřovat nad rámec zákonem vymezené formy právního jednání. Zastupitelstvo by pak muselo schvalovat téměř všechna právní jednání týkající se pozemků. Zmíněný souhlas navíc nemá povahu věcného břemene ani práva stavby, nýbrž slouží pouze pro výpočet koeficientů. K obcházení zákona tedy nedošlo. Z obdobných důvodů nejsou ani důvodná tvrzení stěžovatele o tom, že nebyly ověřeny účinky budoucího užívání stavby.

[19] K námitkám týkajícím se vadného stanovení obrátkovosti dopravní zátěže a vady měření hladin hluku a znečištění ovzduší městský soud správně uvedl, že se jedná o námitky, které měly být uplatněny v územním řízení. Žalovaný i stavební úřad se jimi nicméně podrobně zabývaly, vycházely z konkrétních důkazů založených ve správním spise a z vyjádření a stanovisek dotčených orgánů státní správy působících na úseku ochrany veřejného zdraví a ochrany ovzduší. Všechny podklady potvrzují, že v dotčeném území nedojde v důsledku realizace stavby k překročení hlukových ani imisních limitů. Naopak díky kompenzačním opatřením dojde ke snížení zátěže oproti současnému stavu, což prokázal i znalecký posudek. Závěrem osoba zúčastněná na řízení I) shrnuje, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný. Městský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami, neboť podrobně vylíčil, proč se dané otázce nevěnoval meritorně. Nemohl posuzovat problematiku, kterou bylo třeba řešit výlučně v územním řízení. Stěžovatel nadto k podání námitek neměl aktivní věcnou legitimaci.

[20] Ve svém doplňujícím vyjádření ze dne 22. 6. 2017 osoba zúčastněná na řízení I) upozorňuje, že městský soud rozsudkem ze dne 21. 6. 2017, č. j. 9 A 176/2015 – 189, zamítl žaloby proti rozhodnutí o umístění stavby. Citovaný rozsudek je dalším podkladem potvrzujícím nedůvodnost obou kasačních stížností.

[21] Osoba zúčastněná na řízení III) se ve svém vyjádření s kasačními stížnostmi ztotožňuje a poukazuje na své námitky uplatněné ve správním řízení, které přikládá v příloze. Dále upozorňuje, že u městského soudu probíhá řízení ve věci územního rozhodnutí k dotčené stavbě (sp. zn. 9 A 176/2015, 9 A 177/2015 a 9 A 178/2015), a navrhuje, aby bylo řízení přerušeno, než bude rozhodnuto o soudním přezkumu územního rozhodnutí. Osoba zúčastněná na řízení III) předně konstatuje, že ze zákonné úpravy ve vzájemných souvislostech vyplývá, že její postavení v řízení není omezeno jen na témata striktně související s ochranou přírody a krajiny. V důsledku povolení stavby dojde k nezákonnému zhoršení životních podmínek obyvatel okolí stavby, narušení hodnot PPR a chráněných statků zapsaných na seznamu světového dědictví UNESCO. Pro území tzv. Pankrácké pláně nebyl dosud zpracován regulační plán ani provedeno posouzení SEA, stavbu je tedy třeba posuzovat v souhrnu s ostatními minimálně 40 stavebními záměry. Osoba zúčastněná na řízení III) proto nesouhlasí s rozdělením stavebního řízení na část týkající se budovy AB MPP a část týkající se dopravní infrastruktury AB MPP. Dále osoba zúčastněná na řízení III) namítá nesprávné závěry dotčených orgánů státní správy, a to z důvodu nezákonného započítání ploch pozemků a nesprávného výpočtu intenzity dopravy na komunikacích v okolí stavby, jakož i počtu parkovacích stání. Na podporu svých tvrzení navrhuje důkaz metodikou úseku dopravního inženýrství společnosti TSK, a. s., pro zpracování koeficientu obrátkovosti a

pro zpracování počtu parkovacích míst, svědeckou výpovědí pracovníků úseku dopravního inženýrství společnosti TSK, a. s., a znaleckými posudky. Osoba zúčastněná na řízení III) rovněž brojí proti porušení závazných koeficientů míry využití území. V rámci územního rozhodnutí ke stavbě jsou uvedeny jiné hodnoty HPP, KZ a KPP, než je uvedeno v územních rozhodnutích týkajících se ostatních staveb na Pankrácké pláni. Osoba zúčastněná na řízení III) rovněž upozorňuje, že na Pankrácké pláni došlo na základě dohody vlastníků sousedních pozemků k věcně nesprávnému vzájemnému započítávání ploch stavebních záměrů. Provedené započítávání bylo žalovaným odsouhlaseno v rozporu s kompetencemi vyplývajícími ze Statutu hlavního města Prahy a ze zákona o hlavním městě Praze (jako důkaz předkládá své vyjádření k právní analýze k udílení souhlasu hlavního města Prahy se započtením pozemků pro výpočet míry využití území od společnosti Frank Bold Advokáti, s. r. o., své vyjádření k žalobě proti územnímu rozhodnutí ke stavbě, závěr zjišťovacího řízení EIA PHA896, své vyjádření ve stavebním řízení a navrhuje důkaz svědeckou výpovědí příslušných pracovníků a znaleckým posudkem). Obecně konstatuje, že její námitky nebyly řádně vypořádány.

[22] Ve správním řízení byla dle osoby zúčastněné na řízení III) porušena ustanovení § 2 odst. 1, § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 správního řádu a § 111 odst. 1 a § 115 stavebního zákona. Osoba zúčastněná na řízení III) přisvědčuje stěžovatelce, že ve stavebním řízení byla účastníkům řízení stanovena nepřiměřeně krátká lhůta pro podání námitek, ačkoli pro to nebyl žádný důvod veřejného zájmu. Rovněž souhlasí s tím, že stavební úřad neprokázal dostatečnou znalost stavby, přičemž nebylo přistoupeno ani k místnímu šetření. V důsledku tak nebylo například zjištěno, že na místě výstavby je umístěn komín vlastníka sousedního pozemku. Uvedené svědčí o porušení základní povinnosti ve správním řízení, a to objektivního a průkazného zjištění skutečného stavu věci. Osoba zúčastněná na řízení III) zdůrazňuje nerovné zacházení s účastníky řízení a soustavné zvýhodňování velkých investorů, kterým je umožňováno lhůty nedodržovat a obcházet, ačkoli u ostatních účastníků řízení je dodržování stanovených (minimálních) lhůt striktně vymáháno.

IV. Posouzení kasačních stížností Nejvyšším správním soudem

[23] Nejvyšší správní soud se kasačními stížnostmi zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatelé jsou osobami oprávněnými k jejich podání, neboť byli účastníky řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnosti byly podány včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelé jsou v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupeni advokátem.

[24] Důvodnost kasačních stížností vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejich rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou neshledal.

[25] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatelky týkající se počtu účastníků řízení. Stanovení okruhu účastníků řízení úzce souvisí s tím, jakým způsobem mělo být stěžovatelce ve správním řízení doručováno, a tedy i s otázkou uplynutí odvolací lhůty.

[26] Podle § 109 stavebního zákona „[ú]*častníkem stavebního řízení je pouze a) stavebník, b) vlastník stavby, na níž má být provedena změna, není-li stavebníkem, c) vlastník pozemku, na kterém má být stavba prováděna, není-li stavebníkem, může-li být jeho vlastnické právo k pozemku prováděním stavby přímo dotčeno, d) vlastník stavby na pozemku, na kterém má být stavba prováděna, a ten, kdo má k tomuto pozemku nebo stavbě právo odpovídající věcnému břemenu, mohou-li být jejich práva prováděním stavby přímo dotčena, e) vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno, f) ten, kdo má k sousednímu pozemku právo odpovídající věcnému břemenu, může-li být toto právo prováděním stavby přímo dotčeno, g) osoba, o které tak stanoví zvláštní právní předpis, pokud mohou být stavebním povolením dotčeny veřejné zájmy chráněné podle zvláštních právních předpisů a o těchto věcech nebylo rozhodnuto v územním rozhodnutí*“.

[27] V posuzované věci není sporu o účastenství stavebníka [§ 109 písm. b) stavebního zákona se neuplatní, neboť předmětem řízení není změna stavby ve smyslu § 2 odst. 5 stavebního zákona] ani osob, jejichž účastenství vyplývá z vlastnictví pozemků, na kterých má být stavba prováděna, nebo staveb na nich (či z jiných věcných práv k těmto nemovitostem). Stěžovatelka činí sporným okruh účastníků dle § 109 písm. e) a f) stavebního zákona, zejména brojí proti účastenství podílových vlastníků pozemků (a zároveň bytových jednotek v domech na těchto pozemcích) nacházejících se přes ulici od plánované stavby.

[28] Jak správně konstatoval již městský soud, ústavně konformním výkladem pojmu „sousední pozemek“ je výklad extenzivní (srov. nález Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. III. ÚS 609/04, dostupný tak jako ostatní zde uvedená rozhodnutí Ústavního soudu na http://nalus.usoud.cz/). Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99, sousedním pozemkem není pouze pozemek mající společnou hranici s pozemkem, na kterém má být stavba realizována (tzv. mezující pozemek), sousedství je třeba chápat šířeji, neboť účinky provádění stavby se neprojevují jen v hranicích stavebního pozemku. Sousední nemovitostí se rozumí i pozemek, který s plánovanou stavbou bezprostředně nesousedí, ba dokonce může být od stavby i značně vzdálen (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 As 57/2014 – 41, či ze dne 25. 5. 2016, č. j. 2 As 3/2016 – 54, dostupné tak jako ostatní zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz). Prováděním stavby je třeba rozumět samotnou stavební činnost v úzkém smyslu, tj. výstavbu, přičemž možnost přímého dotčení záleží na okolnostech individuálního případu s přihlédnutím k povaze zamýšlené stavby (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2017, č. j. 9 As 324/2016 – 52).

[29] Stavební úřad ve stavebním povolení jednotlivé skupiny účastníků řádně vymezil a odůvodnil, proč jiné osoby mezi účastníky řízení nezařadil. Žalovaný se vymezením účastníků řízení v napadeném rozhodnutí výslovně zabýval a posouzení stavebního úřadu potvrdil. Stěžovatelce tedy nelze přisvědčit, že by stavební povolení či napadené rozhodnutí byly nepřezkoumatelné ve vztahu k vymezení okruhu účastníků řízení. Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje s posouzením městského soudu, že vlastnická práva vlastníků nemovitostí nacházejících se přes ulici od plánované stavby mohou být při provádění stavby přímo dotčena hlukem z dopravy či ze stavební činnosti, jakož i prachem a dalšími imisemi. Stěžovatelka tento závěr ostatně nijak konkrétně nezpochybňuje, pouze

v rozporu s konstantní judikaturou Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu trvá na tom, že sousedním pozemkem ve smyslu § 109 písm. e) a f) stavebního zákona je pouze mezující pozemek.

[30] K obecnému tvrzení stěžovatelky, že tímto postupem by stavební úřady mohly snadno obcházet své zákonné povinnosti stran řádného doručování, Nejvyšší správní soud uvádí, že ze správního spisu ani z jiných podkladů rozhodnutí nevyplývá jakékoli účelové jednání správních orgánů v tomto směru. Stěžovatelka ostatně ani na žádné konkrétní účelové jednání nepoukazuje. Se stěžovatelkou rovněž nelze souhlasit v tom, že se městský soud nevypořádal s námitkou, že ve stavebním povolení nejsou účastníci řízení řádně označeni dle jednotlivých typů. Městský soud k tomu na str. 28 napadeného rozsudku uvedl, že „[i]*relevantní je pak námitka žalobce a), že z rozhodnutí není zřejmé, zda se jedná o účastníka dle ust. § 109 písm. e) či dle ust. § 109 písm. f) stavebního zákona, neboť toto rozlišení nemá žádný vliv na celkový počet účastníků v předmětném stavebním řízení, a tedy na způsob doručování rozhodnutí o povolení stavby Administrativní budovy MPP žalobci a).*“ Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením zcela ztotožňuje. Vzhledem k výše uvedenému závěru, že stavební úřad řádně určil okruh účastníků stavebního řízení, včetně vlastníků sousedních pozemků, kteří mohou být výstavbou dotčeni, je námitka, že stavební úřad na blíže nespecifikovaném místě ve stavebním povolení údajně uvedl, že se jedná o vlastníky pozemků v území dotýkajícím se ulice Pujmanové, přičemž stavba dle stěžovatelky s ulicí Pujmanové nesousedí, bezpředmětná.

[31] Podle § 144 odst. 1 správního řádu, „[n]*estanoví-li zvláštní zákon jinak, rozumí se řízením s velkým počtem účastníků řízení s více než 30 účastníky*“. Podle odstavce 2 „[ú]*častníky v řízení s velkým počtem účastníků lze o zahájení řízení uvědomit veřejnou vyhláškou. Řízení je zahájeno uplynutím lhůty stanovené ve veřejné vyhlášce; lhůta nesmí být kratší než 15 dnů ode dne vyvěšení veřejné vyhlášky na úřední desce.*“ Podle odstavce 6 „[v] *řízení s velkým počtem účastníků řízení lze doručovat písemnosti, včetně písemností uvedených v § 19 odst. 5, veřejnou vyhláškou. To se netýká účastníků řízení uvedených v § 27 odst. 1, kteří jsou správnímu orgánu známi; těmto účastníkům řízení se doručuje jednotlivě.*“

[32] Podle § 115 odst. 5 stavebního zákona „[u]*častníkům řízení, kteří byli o zahájení stavebního řízení uvědoměni veřejnou vyhláškou, se stavební povolení oznamuje doručením veřejnou vyhláškou. Stavebníkovi a vlastníkovi stavby, na které má být provedena změna, se však doručuje stavební povolení do vlastních rukou.*“

[33] S ohledem na výše uvedený okruh účastníků řízení se v posuzovaném případě jednalo o řízení s více než 30 účastníky, byly tedy naplněny podmínky pro doručování dle § 144 správního řádu. Námitka stěžovatelky stran vadného doručování je proto nedůvodná. Městskému soudu, jakož i žalovanému je proto třeba přisvědčit, že odvolání stěžovatelky bylo opožděné.

[34] Podle § 68 písm. a) s. ř. s. „[ž]*aloba je nepřípustná také tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného*“.

[35] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu „*rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřípustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu není rozhodnutím, v němž by se správní orgán věcně zabýval odvoláním účastníka řízení. Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti či nepřípustnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit, proto také není odvoláním napadené rozhodnutí na základě opožděného či nepřípustného odvolání současně potvrzováno. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je tedy soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřípustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřípustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu*“ (rozsudky ze dne 27. 5. 2010, č. j. 5 As 41/2009 – 91, publ. pod č. 2127/2010 Sb. NSS, ze dne 27. 4. 2012, č. j. 5 As 111/2011 – 87, ze dne 11. 7. 2016, č. j. 1 As 121/2016 – 42, publ. pod č. 3451/2016 Sb. NSS, či ze dne 7. 9. 2017, č. j. 4 Azs 174/2017 – 51).

[36] Městský soud tedy zcela správně zkoumal důvodnost žaloby stěžovatelky pouze z hlediska, zda bylo její odvolání po právu zamítnuto jako opožděné. Věcnými námitkami ohledně nezákonnosti napadeného rozhodnutí, stavebního povolení či předcházejícího řízení se městský soud ani Nejvyšší správní soud zabývat nemohou. V tomto směru tak nelze napadený rozsudek považovat za nepřezkoumatelný.

[37] Nejvyšší správní soud se dále zabýval kasační stížností stěžovatele. Jádrem kasační stížnosti je, zda městský soud správně a přezkoumatelným způsobem odmítl jako nepřípustnou jeho námitku týkající se neprokázání vlastnického či jiného práva stavebníka k pozemku parc. č. 2840 v k. ú. Nusle, kterou stěžovatel spojuje s porušením § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona a § 111 odst. 2 téhož zákona. Stěžovatel je spolkem, který byl účastníkem stavebního řízení na základě § 109 písm. g) stavebního zákona ve spojení s § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny (viz č. l. 8/2 spisu stavebního úřadu).

[38] K námitce stran „*lakonického*“ odůvodnění napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud na str. 32 napadeného rozsudku uvedl, že „[p]*odle ust. § 114 odst. 1 může osoba, která je účastníkem řízení podle § 109 písm. g), ve stavebním řízení uplatňovat námitky pouze v rozsahu, v jakém je projednávaným záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá. Žalobcem b) tvrzená skutečnost, že stavebník k žádosti o stavební povolení nepřiložil zákonem požadované přílohy, se žádným způsobem nedotýká veřejného zájmu, jehož ochranou se žalobce b) zabývá*.“ Nejvyšší správní soud neshledává takovéto posouzení nepřezkoumatelným. Důvody, které městský soud vedly k odmítnutí námitky, jsou z odůvodnění seznatelné. Městský soud vylíčil konkrétní skutečnosti a právní předpisy, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl. Proto lze posoudit správnost právní úvahy městského soudu.

[39] Předně je třeba uvést, že vzhledem k tomu, že žalobou dle § 65 odst. 1 s. ř. s. lze namítat pouze zkrácení svých vlastních veřejných subjektivních práv, chyběl-li v žádosti o vydání stavebního povolení souhlas vlastníka pozemku, na němž má být stavba postavena, může takovéto pochybení dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu namítat pouze vlastník pozemku (srov. rozsudky ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 As 103/2015 – 86, ze

dne 21. 11. 2013, č. j. 9 As 183/2012 – 35, či ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007 – 83). Stěžovatel nicméně opírá přípustnost své námitky o ochranu veřejného zájmu na ochraně životního prostředí.

[40] Podle § 70 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny „[o]*chrana přírody podle tohoto zákona se uskutečňuje za přímé účasti občanů, prostřednictvím jejich občanských sdružení a dobrovolných sborů či aktivů*“. Podle odstavce 2 věta první „[o]*bčanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny (dále jen ‚občanské sdružení‘), je oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona, s výjimkou řízení navazujících na posuzování vlivů na životní prostředí podle § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.*“ Podle odstavce 3 „[o]*bčanské sdružení je oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno; v tomto případě má postavení účastníka řízení. Dnem sdělení informace o zahájení řízení se rozumí den doručení jejího písemného vyhotovení nebo první den jejího zveřejnění na úřední desce správního orgánu a současně způsobem umožňujícím dálkový přístup*.“

[41] Účastenství spolku ve správním řízení dle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny se odvíjí od naplnění dvou kumulativních podmínek. Musí se jednat o spolek, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny. Současně musí jít o řízení, při němž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Pojem ochrany přírody a krajiny je legálně definován v § 2 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, dle nějž se ochranou přírody a krajiny „*rozumí dále vymezená péče státu a fyzických i právnických osob o volně žijící živočichy, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, o nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, péče o ekologické systémy a krajinné celky, jakož i péče o vzhled a přístupnost krajiny*“. Při výkladu tohoto pojmu je třeba postupovat systematicky a vycházet i z odstavce druhého téhož paragrafu, v němž jsou demonstrativně vyjmenovány hlavní prostředky, jimiž je ochrana přírody a krajiny zajišťována. Tyto prostředky jednoznačně konkretizují a poukazují na hlavní oblasti a zájmy, jimž je při ochraně přírody a krajiny nutno věnovat pozornost. Aktivizace těchto prostředků je pak zjevným indikátorem možného dotčení zájmů ochrany přírody a krajiny (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2009, č. j. 1 As 106/2008 – 100). Podle § 2 písm. g) zákona o ochraně přírody a krajiny je ochrana přírody a krajiny zajišťována mimo jiné „*spoluúčastí v procesu územního plánování a stavebního řízení s cílem prosazovat vytváření ekologicky vyvážené a esteticky hodnotné krajiny*“.

[42] Občanským sdružením (spolkům), která odvozují svoji účast ve správním řízení z § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, tedy přísluší hájit pouze složky životního prostředí chráněné tímto zákonem. Podle rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 As 8/2005 - 118, publ. pod č. 825/2006 Sb. NSS, „*účast občanských sdružení podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny nelze vykládat natolik široce, že by se vztahovala na jakoukoliv složku životního prostředí, nýbrž toliko na složky životního prostředí chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny*“. Jiné zájmy mohou environmentální spolky hájit pouze v případě, že s ochranou přírody a krajiny souvisí alespoň nepřímo. Spojitost musí být buď zjevná, nebo

musí vyplývat z podkladů, které má správní orgán k dispozici, případně ji musí spolek prokázat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2017, č. j. 7 As 303/2016 – 42, blíže viz též VOMÁČKA, V. a kol. *Zákon o ochraně přírody a krajiny.* Praha: C. H. Beck, 2018, s. 539). Správní orgán je povinen věcně vypořádat pouze námitky týkající se zájmů, které spolek ve správním řízení hájí. V opačném případě pouze přezkoumatelným způsobem zdůvodní, proč se námitky uplatněné spolkem těchto zájmů netýkají (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 As 2/2009 – 80, publ. pod č. 2061/2010 Sb. NSS).

[43] Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu a navazující řízení o kasační stížnosti přitom v zásadě nejsou koncipována jako *actio popularis*, neboť zvláštní žalobní legitimace k ochraně veřejného zájmu svědčí pouze vybraným subjektům (viz § 66 s. ř. s.). V obecné rovině je třeba poznamenat (byť se v posuzované věci jedná o aplikaci zákona o ochraně přírody a krajiny, který z harmonizované nadnárodní úpravy nevychází), že ani Aarhuská úmluva či unijní právo zavedení institutu *actio popularis* záměrně nevyžadují. Takové pojetí účasti veřejnosti bylo při přípravě Aarhuské úmluvy, jakož i při projednávání přijetí změn směrnice č. 85/337/EHS o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů (EIA) odmítnuto (stanovisko generální advokátky E. Sharpston ze dne 2. 7. 2009 ve věci C-263/08, *Djurgården-Lilla Värtans Miljöskyddsförening*). Žalobce je tak oprávněn se dovolávat pouze nezákonnosti, která se projeví v jeho právní sféře, tedy zasáhne práva, která žalobci přísluší. Proto musí plausibilně tvrdit, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, popřípadě že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Spolek (dříve občanské sdružení) není legitimován k uplatnění jakýchkoliv žalobních námitek, ale pouze námitek relevantních z hlediska zájmů hájených tímto spolkem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2009, č. j. 1 As 40/2009 – 251).

[44] Spolky jsou předně oprávněny vznášet námitky procesněprávního charakteru ve smyslu § 65 odst. 2 s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2013, č. j. 2 As 7/2011 - 274, ze dne 18. 9. 2013, č. j. 9 As 173/2012 – 65, či ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015 - 295). Na základě závěrů Ústavního soudu, že environmentální spolky se mohou domáhat nejen svých procesních práv, ale i práv hmotných (nález Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14), se Nejvyšší správní soud musel vypořádat se svou dřívější judikaturou, která označovala environmentální spolky za pouhé zájemníky, jejichž žalobní legitimaci zakládá tvrzení o zkrácení na procesních právech (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 – 42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015 – 295, Nejvyšší správní soud dovodil, že závěry ohledně dotčenosti ve hmotněprávní sféře potenciálního navrhovatele a nezbytnosti lokálního prvku lze použít i na otázku možné aplikace § 65 odst. 1 s. ř. s. V důsledku judikatury Ústavního soudu již proto nelze environmentální spolky pojímat jako pouhé zájemníky, jejichž žalobní legitimace se odvíjí od jejich účastenství ve správním řízení. Za splnění Ústavním soudem a správními soudy vymezených podmínek se mohou přímo domáhat ochrany svých hmotných práv (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 3 As 13/2015 – 200, ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015 – 40, publ. pod

č. 3343/2016 Sb. NSS, či ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 As 182/2016 – 28, blíže viz též VOMÁČKA, V, ŽIDEK, D. Omezení účastenství ekologických spolků: Pyrrhovo vítězství stavební lobby. *České právo životního prostředí*, 2017, roč. 45, č. 3, s. 36 a násl.).

[45] Rozsah žalobních námitek je nicméně úzce spjat s námitkami, které bylo možné uplatnit ve správním řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 9 As 10/2012 – 22, ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 As 83/2011 – 565, či ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007 - 83). Byl-li proto spolek účastníkem správního řízení na základě § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, je oprávněn v řízení před správními soudy vznášet pouze námitky týkající se ochrany přírody a krajiny. To znamená ochrany jedné ze složek životního prostředí vymezených v § 2 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny (tj. volně žijící živočichové, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, ekologické systémy a krajinné celky, jakož i vzhled a přístupnost krajiny) či týkající se jednoho z prostředků, jimiž je ochrana přírody a krajiny zajišťována (§ 2 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny). V opačném případě by se dostal do pozice univerzálního dohlížitele nad zákonností postupu a rozhodnutí správních orgánů v podstatě v neomezeném rozsahu, což není smyslem a účelem účastenství environmentálních spolků ve správních řízeních (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 As 2/2009 – 80, publ. pod č. 2061/2010 Sb. NSS).

[46] Stěžovatel v řízení před správními soudy namítá neprokázání práva k pozemku č. 2840 v k. ú. Nusle, přičemž přípustnost námitky obecně odůvodňuje zásahem do práva na příznivé životní prostředí. Uvádí, že z důvodu neprokázání práva k pozemku nebude možné na předmětném pozemku realizovat plánovanou výsadbu zeleně, čímž nedojde k uplatnění pozitivních účinků zeleně na životní prostředí, tj. filtrování a pohlcování bezo(a)pyrenu a částic PM2,5 a PM10. Stěžovatel nicméně nijak neuvádí ani neodůvodňuje, jak by se uvedené důsledky mohly dotknout jedné z výše citovaných složek životního prostředí, které chrání zákon o ochraně přírody a krajiny. Námitky spojené se znečištěním ovzduší, které samo o sobě složkou životního prostředí chráněnou zákonem o ochraně přírody a krajiny není, lze uplatnit pouze ve vztahu k dopadu znečištění na rostliny či vodní toky (jakožto nepřímý vliv na zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny), nikoli obecně ve vztahu k ochraně životního prostředí či ochraně veřejného zdraví (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 144/2012 – 53).

[47] K blíže neodůvodněnému tvrzení stěžovatele, že výsadba zeleně na předmětném pozemku má význam pro zlepšení kvality městské krajiny, Nejvyšší správní soud upozorňuje, že obsah, rozsah a kvalita žaloby či kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud proto pouze obecně konstatuje, že podle ustálené judikatury je Pankrácká pláň vysoce urbanizované prostředí uprostřed desítky let zastavěného rozsáhlého území Pankráce, v sousedství páteřní magistrály, které nelze bez přistoupení dalších skutečností označit za „*krajinu*“ ve smyslu zákona o ochraně přírody a krajiny. Nenachází se zde žádný

významný krajinný prvek ani zvláště chráněné území, území přechodně chráněné atp. Oblast Pankráce lze tedy charakterizovat jako místo s absencí přírodních a krajinných hodnot ve smyslu definovaném zákonem o ochraně přírody a krajiny (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2006, č. j. 6 A 83/2002 – 65, a na něj navazující rozsudky ze dne 10. 6. 2009, č. j. 6 As 48/2008 – 210, či ze dne 5. 10. 2017, č. j. 7 As 303/2016 – 42). Ze všech výše uvedených důvodů je tak třeba městskému soudu přisvědčit, že vznesená námitka je nepřípustná.

[48] Přípustnost námitky nelze dovodit ani ze zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, v rozhodném znění. Zda je třeba aktivní legitimaci environmentálního spolku posuzovat pouze na základě zákona o ochraně přírody a krajiny, či rovněž na základě zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, je zcela zásadní pro rozsah přípustných námitek, neboť předmět ochrany veřejných zájmů podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí je jiný, než jak jej vymezuje zákon o ochraně přírody a krajiny. Aktivní legitimace přiznaná spolku podle tohoto zákona rozšiřuje rozsah ochrany z oblasti chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny na další složky životního prostředí (rozsudek ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 88/2008 – 301, či ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 26/2011 – 175).

[49] Podle § 9d odst. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí „[d]*otčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2 se může žalobou domáhat zrušení rozhodnutí vydaného v navazujícím řízení a napadat hmotnou nebo procesní zákonnost tohoto rozhodnutí. Pro účely postupu dle věty první se má za to, že dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2 má práva, na kterých může být rozhodnutím vydaným v navazujícím řízení zkrácena*“. Podle § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí se za navazující řízení považuje „*řízení, ve kterém se vydává rozhodnutí podle zvláštních právních předpisů, které povoluje umístění nebo provedení záměru posuzovaného podle tohoto zákona*“ (zvýraznění doplněno Nejvyšším správním soudem). Posuzovaný záměr spadá pod bod 106, kategorie II, příloha č. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, tj. výstavba skladových komplexů s celkovou zastavěnou plochou od 10 tis. m². Podle § 4 písm. c) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí podléhá takový záměr posouzení vlivu na životní prostředí, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení. Podkladem vydání stavebního povolení je závěr zjišťovacího řízení ze dne 18. 4. 2014, sp. zn. S-MHMP-1563360/2013/OZP/VI/EIA/896-2/Žá, ve kterém příslušný správní orgán dospěl k závěru, že záměr nemůže významně ovlivnit životní prostředí a veřejné zdraví, posuzovaný záměr proto nebude hodnocen podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí (citovaný negativní závěr zjišťovacího řízení byl vydán před nabytím účinnosti novely zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, zákon č. 39/2015 Sb., nejedná se tedy o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., nýbrž o jiný správní úkon podle části čtvrté správního řádu). Posuzované stavební řízení tak není tzv. navazujícím řízením ve smyslu § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, a proto nelze aktivní legitimaci stěžovatele dovodit z § 9d odst. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

[50] Stěžovatel proti neprovedení řízení EIA brojil v řízení před městským soudem, odmítnutí této a dalších námitek pro nepřípustnost napadá ve své kasační stížnosti. Stěžovateli je třeba přisvědčit, že neobstojí názor městského soudu, že tuto námitku lze uplatnit pouze v územním řízení. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu

jsou závěry formulované ve stanovisku EIA podkladem nejen pro rozhodování v územním řízení a v řízení o vydání stavebního povolení, ale i v každém navazujícím řízení probíhajícím podle zvláštních (tzv. složkových) zákonů (srov. např. rozsudky ze dne 19. 1. 2010, č. j. 1 As 91/2009 – 83, ze dne 1. 8. 2012, č. j. 1 As 47/2012 – 38, či ze dne 20. 2. 2015, č. j. 5 As 59/2013 – 57). Rozsah přípustných námitek je nicméně limitovaný předmětem navazujícího řízení. Lze proto namítat pouze skutečnosti mající bezprostřední vztah ke konečnému rozhodnutí v navazujícím řízení (již zmiňovaný rozsudek č. j. 5 As 59/2013 – 57, či ze dne 20. 2. 2014, č. j. 7 As 13/2013 – 32, obdobně též ze dne 1. 6. 2011, č. j. 1 As 6/2011 – 347, publ. pod č. 2368/2011 Sb. NSS). Vzhledem k tomu, že důvody, které stěžovatel na podporu provedení řízení EIA uvedl (zvýšení hlukové zátěže a znečišťujících látek v již nadlimitně zatíženém území, předimenzování projektu a zásah do městské krajiny v rozporu s územním plánem), spadají do územního řízení, je třeba přisvědčit městskému soudu v tom, že tyto námitky bylo třeba uplatnit v řízení o žalobě proti územnímu rozhodnutí.

[51] Ohledně námitek týkajících se vadného výpočtu dopravní zátěže a stanovení hladin hluku a znečištění ovzduší Nejvyšší správní soud přisvědčuje městskému soudu, že předmětné námitky byly nepřípustné z důvodu zásady věcné koncentrace ve stavebním řízení dle § 114 odst. 2 stavebního zákona.

[52] Podle § 114 odst. 2 stavebního zákona „[k] *námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, se nepřihlíží*“.

[53] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není stavební řízení pokračováním územního řízení. Předmět obou těchto řízení, tj. okruh otázek, které se v nich řeší, je odlišný. V územním řízení se posuzuje stavební záměr z hlediska jeho zasazení do území a jeho uzpůsobení veřejným zájmům v území. Přitom se bere zřetel na stanoviska dotčených orgánů státní správy, řádně uplatněné námitky účastníků řízení a stanoví se podmínky pro uskutečnění záměru v území a požadavky na změnu záměru podle výsledků územního řízení. V případě stavebního řízení se však jedná již jen o posouzení, zda předložená dokumentace odpovídá výsledkům územního řízení a je v souladu s veřejnými zájmy hájenými dotčenými orgány státní správy [§ 111 odst. 1 a 2 stavebního zákona]. Ve stavebním řízení se stavba do území neumisťuje, neboť je v něm již umístěna na základě územního rozhodnutí. Je tedy zřejmé, že mezi územním řízením a stavebním řízením, ačkoliv jejich výstupy představují řetězící se správní akty, existuje z hlediska věcného bariéra striktně oddělující tato dvě řízení. Správní soudy se mohou při přezkumu stavebního povolení zabývat toliko těmi námitkami, které mají přímý vztah k předmětu stavebního řízení, a nemohou posuzovat zákonnost stavebního povolení z pohledu otázek, které se věcně neupínají k předmětu stavebního řízení (srov. např. rozsudky ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 As 83/2011 - 565, ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 133/2011 – 127, či ze dne 25. 7. 2016, č. j. 4 As 63/2016 – 39). Námitky, které se vztahují k předmětu územního řízení, lze tedy uplatnit pouze v tomto typu řízení, nikoliv v řízení navazujícím. Mezi takové námitky nepochybně patří dopravní zatížení okolí a stanovení hladiny hluku a znečištění ovzduší v důsledku umístění stavby, neboť se dotýkají zasazení záměru do území

a dopadu na veřejné zájmy v okolí, nikoli stanovení podmínek pro provedení a užívání stavby.

[54] K návrhu osoby zúčastněné na řízení III), aby Nejvyšší správní soud řízení přerušil a počkal na konečné rozhodnutí ve věci přezkumu územního rozhodnutí (řízení vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 9 As 310/2017), předně zdejší soud uvádí, že ačkoli osoba zúčastněná na řízení, jak konstatoval městský soud, nemá právo disponovat řízením, úvahu dle § 48 odst. 3 s. ř. s. o tom, zda řízení přerušit či nikoli, může předseda senátu učinit i bez návrhu účastníka řízení. V posuzované věci však soud dospěl k závěru, že přerušení řízení by nebylo účelné. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu důvodem pro zrušení stavebního povolení nemůže být skutečnost, že územní rozhodnutí bylo po nabytí právní moci stavebního povolení zrušeno. Zrušení stavebního povolení z popsaného důvodu totiž brání zásada, podle níž soud vychází ze skutkového a právního stavu ke dni vydání správního rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), zásada presumpce zákonnosti správních aktů a zásada ochrany práv nabytých v dobré víře. Soudní řízení není prodloužením správního řízení, v němž by bylo možné zohlednit skutečnosti, jež nově nastaly po vydání rozhodnutí, ale retrospektivním přezkumem pravomocného správního rozhodnutí (již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 83/2011 – 565, či rozsudek ze dne 23. 9. 2014, č. j. 1 As 176/2012 – 140, publ. pod č. 3146/2015 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí, které bylo podkladem pro vydání jiného rozhodnutí, je důvodem pro obnovu tohoto navazujícího správního řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 – 128, publ. pod č. 1815/2009 Sb. NSS). Procesní zásada obsažená v § 75 odst. 1 s. ř. s. může být prolomena pouze tehdy, jestliže by její aplikace vedla k porušení ústavně zaručeného hmotného práva (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2008, č. j. 2 As 9/2008 - 77, publ. pod č. 1684/2008 Sb. NSS), což se ovšem v posuzovaném případě nestalo. Aplikace § 75 odst. 1 s. ř. s. v posuzovaném případě nevede k aprobaci právního stavu, jímž by bylo porušeno ústavně zaručené právo hmotněprávní povahy, které by příslušelo stěžovateli. Na těchto základních zásadách musí Nejvyšší správní soud trvat, i přesto, že si je vědom toho, že z důvodu aplikace § 94 odst. 5 stavebního zákona nemusí být přezkum územního rozhodnutí v konkrétním případě efektivní. Kogentní normy obsažené v § 75 odst. 1 s. ř. s., jakož i v § 114 odst. 2 stavebního zákona nelze *ad hoc* prolamovat pouze z důvodu neefektivity soudního přezkumu, nedosahuje-li intenzity porušení ústavně zaručeného práva (srov. již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního č. j. 1 As 176/2012 - 140). Na posuzované řízení nelze vztáhnout závěry rozsudku ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 210/2016 - 33, neboť v daném případě městský soud flagrantně porušil § 56 s. ř. s., čímž zcela vyprázdnil soudní přezkum územního rozhodnutí (náležející stejnému senátu).

[55] Pro úplnost Nejvyšší správní soud konstatuje, že se blíže nezabýval námitkami osoby zúčastněné na řízení III) týkajícími se absence regulačního plánu a posouzení SEA, vad stavebního řízení, nesprávných závěrů dotčených orgánů státní správy (včetně navržených důkazů) a koeficientů využití území, neboť se míjejí s námitkami uplatněnými stěžovateli. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu „[o]*soba zúčastněná na řízení má podle § 34 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. právo předložit v řízení o kasační stížnosti písemné vyjádření. Nemůže se jím však domáhat projednání vlastních námitek proti napadenému rozsudku nad rámec námitek uplatněných stěžovatelem v kasační stížnosti*“

(rozsudek ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 As 11/2003 – 164, publ. pod č. 232/2004 Sb. NSS, obdobně též rozsudky ze dne 30. 9. 2013, č. j. 5 As 114/2011 - 88, ze dne 19. 7. 2012, č. j. 9 As 37/2012 – 59, ze dne 28. 3. 2012, č. j. 9 Afs 59/2011 – 644, ze dne 12. 11. 2015, č. j. 10 As 2/2015 – 251, či ze dne 27. 9. 2016, č. j. 7 As 152/2016 – 21).

V. Závěr a náklady řízení

[56] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnosti nejsou důvodné, a proto je dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[57] O náhradě nákladů řízení o kasačních stížnostech rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., tj. podle pravidla úspěchu ve věci. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšný žalovaný vznik nákladů řízení o kasační stížnosti netvrdil a ani ze spisu Nejvyššího správního soudu neplyne, že by mu nějaké náklady vznikly, proto mu právo na jejich náhradu nemohlo být přiznáno.

[58] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti uloženy nebyly, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Nejvyšší správní soud nevyhověl návrhu osoby zúčastněné na řízení I), aby jí byla z důvodů zvláštního zřetele hodných přiznána náhrada nákladů řízení dle § 60 odst. 5 *in fine* s. ř. s. Důvody zvláštního zřetele hodné mohou spočívat např. v tom, že zamítnutý návrh měl vůči osobě zúčastněné na řízení šikanózní charakter nebo v tom, že soudem zrušené správní rozhodnutí představovalo významný zásah do práv osoby zúčastněné na řízení. O žádný takový ani jiný obdobný, výjimečný případ vyžadující korektiv Nejvyššího správního soudu v podobě aplikace § 60 odst. 5 *in fine* s. ř. s. se však v daném případě nejednalo.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. ledna 2018

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu